

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἀββακούμ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἀββακούμ ὁ θαυμάσιος, τὴν Ἀκτίνα τοῦ Πνεύματος, δεδεγμένος γέγονεν, ὅλος ἔνθεος, καὶ τῶν κριτῶν τὴν ἀσέβειαν, καὶ κρίσιν τὴν ἄδικον, θεωρῶν ἀγανακτεῖ, τὴν τῆς γνώμης εὐθύτητα, ἐνδεικνύμενος, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότητος φιλοθέως, καὶ θερμῇ τῇ διανοίᾳ, ὡς δυσχεραίνων καθάπτεται.

Ἐπὶ θείας ἰστάμενος, φυλακῆς ὁ σεβάσμιος, Ἀββακούμ ἀκήκοε τὸ μυστήριον, τῆς πρὸς ἡμᾶς παρουσίας σου, Χριστέ τὸ ἀπόρητον, καὶ τὸ κήρυγμα τὸ σόν, προφητεῦει σαφέστατα, προορώμενος, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους ὡσπερ ἵππους, τῶν Ἐθνῶν τῶν πολυσπόρων, διαταράσσοντας θάλασσαν.

Ἐν Κυρίῳ γηθόμενος, ἐν Θεῷ τῷ Σωτήρί σου, θεωρητὴς ἐνδοξε ἀγαλλόμενος, καὶ τῆς ἐκεῖθεν λαμπρότητος, τὴν αἴγλην δεχόμενος, καὶ φωτὶ θεουργικῷ, νοερῶς φωτιζόμενος, τοὺς τὴν μνήμην σου, τὴν πανίερρον πίστει ἐκτελοῦντας, πειρασμῶν τε καὶ κινδύνων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐξάρπασον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ Θεὸν τὸν ἀχώρητον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἄνθρωπον χρηματίσαντα, καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, καὶ Θεώσαντα σαφῶς, μὴ παρίδης μὲ Πάναγνε, νῦν θλιβόμενον, ἀλλ' οἰκτείρησον τάχος, καὶ παντοίας, δυσμενείας τε καὶ βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐξεπλήττετο, καὶ μετὰ θρήνων σοὶ ἔλεγε, Βαβαὶ τῆς ἀπείρου σου, Πλαστουργέ μου ἀνοχῆς! πῶς ἔκων ὡς κατάκριτος, κρίσιν ἄδικον, κατακρίνη θανάτου παρὰ δήμου, κατακρίτου καὶ φρικώδη, καθυποφέρεις παθήματα;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Τοῦ Προφήτου σου Ἀββακούμ τὴν μνήμην, Κύριε ἐορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σὲ δυσωποῦμεν, Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Προφήτου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς.

Σὲ τὸν Προφήτην Ἀββακούμ μέλω Μάκαρ. Θεοφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

«Ἄσομαί σοὶ Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαὸν δουλείας Αἰγύπτου, ἐκάλυψας δὲ ἄρματα Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν».

Σόφισόν με Κύριε ὁ Θεός μου, τὸν σὸν Προφήτην Ἀββακούμ, ὑμνήσαι τὸν θεῖον, καὶ χάριτί σου λάμπρυνον, ἀγαθὴ τὴν καρδίαν μου.

Ἔως τίνος Κύριε ὁ Προφήτης, λέγει βοήσομαι πρὸς σέ, καὶ οὐκ εἰσακούση; ἵνα τι δὲ μοι ἔδειξας, τῶν κριτῶν τὴν ἀσέβειαν.

Τὸ σεπτὸν μνημόσυνόν σου Προφήτα, τοὺς ἐκτελοῦντας εὐλαβῶς, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, κινδύνων ἀπολύτρωσαι, καὶ δεινῶν περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Ὁ Θεὸς ὁ Ἅγιος ἐπεφάνη, ἐν τῷ ἐγγίξειν τὸν καιρὸν, ἐκ σοῦ Θεοτόκε, γενόμενος ἄνθρωπος, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὡδὴ γ'

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Νεύσει πρὸς Θεὸν ὑψούμενος, καὶ φωτοδοσίαις, ταῖς παρ' αὐτοῦ φωτιζόμενος, τῶν μελλόντων προεθεώρεις, θεοφάντορ τὴν προτύπωσιν.

Πᾶσαν ἀρετὴν ἐξήσκησας, πᾶσαν δὲ κακίαν, ἐκ διανοίας ἐμίσησας, καὶ δικαίως τοὺς ἀδικοῦντας, ἐβδελύξω Παμμακάριστε.

Ῥήσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σὺ ὡς καθαρὸς, ἐπιστεύθης τρανότητα, προθεσπίζων τῶν ἐσομένων, τὰς ἐκβάσεις Ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἵσος ἀρεταῖς κατάσκιον, ἐξ οὗ ὁ Δεσπότης, δουλοπρεπῶς ἐπεδήμησε, τῆς δουλείας ἐλευθερῶσαι, τοὺς ἀνθρώπους ὄφθης Πάναγνε.

Ὁ Εἰρμὸς

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ἔστης μάκαρ, καὶ κατενόησας Θεοῦ παρουσίαν, προφητικοῖς ἐν ὄμμασι θεόπνευστε, ὄθεν καὶ ἐβόησας, Ἀββακοῦ μετὰ φόβου, Κύριε ἀκήκοα, τὴν φρικτὴν ἔλευσίν σου, καὶ ἀνυμνῶ σὲ σάρκα χοϊκὴν, ἐκ τῆς Παρθένου, φορέσαι θελήσαντα.

Θεοτοκίον

Καταφυγὴ τῶν ἐν δεινοῖς ὑπαρχόντων, καταλλαγὴ πρὸς τὸν Θεὸν τῶν παιόντων, ὑπερανία Δέσποινα περίσωζε ἡμᾶς, πάσης περιστάσεως, καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ φρικτῆς κολάσεως, καὶ παθῶν ἀτιμίας, τοὺς ἀδιστακτῶ πίστει σὲ αἰεὶ, προσκαλουμένους, Παρθένε πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ Σταυρῷ σὲ καθορῶσα Χριστέ μου, ἡ ἀπειράνδρος σὲ τεκοῦσα ἐβόα, σπαρασσομένη ὄψιν τε καὶ σπλάγγνα μητρικῶς, Οἴμοι ὦ παμφίλτατε! πῶς ἐνέγκω τὸ πάθος; φλέγονται τὰ σπλάγγνα μου, καὶ δεινῆς μοι ῥομφαίας, τραῦμα πικρὸν διέδραμε σαφῶς, ἀλλ' ἀνυμνῶ σου, Τὸ εὐσπλαγχνον Κύριε.

Ὡδὴ δ'

«Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου κατεκάλυψε, καὶ ἡ γῆ ἐπληρώθη τῆς δόξης σου Χριστέ, διὸ ἀπαύστως κραυγάζομεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Φωτοειδῆς δι' ἀρετῆς ὄφθης θεόπνευστε, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον ἐμήνυσας, ὧ νῦν ἐν πίστει κράζομεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἡ τοῦ παντὸς φωτιστικὴ χάρις τοῦ Πνεύματος, δαυιλῶς ἐνοικήσασά σοι Πάνσοφε, Προφήτην ἀπετέλεσε, πᾶσι τὸν Σωτήρα μηνύοντα.

Τὴν ἀκοὴν ἐνηγηθεὶς τοῦ Παντοκράτορος, εὐλαβῶς ἐφοβήθης θαυμάσιε, κατανόησας ἔργα δὲ τούτου, ἐν ἐκστάσει γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Ἡ Κιβωτὸς τοῦ μαρτυρίου σε Πανάμωμε, διαγράφει τὸν ἄρτον τῆς ὄντως ζωῆς, τὴν δεξαμένην, Ἄχραντε, Λόγον τῷ Πατρὶ συναίδιον.

Ὦδὴ ε'

«Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς, καὶ φωτίσας τὸν ὄρθρον, καὶ δείξας τὴν ἡμέραν, δόξα σοί, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ».

Νὺν ἐπαρθέντα ὄρᾳ, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, τὸν Ἥλιον ἐν ξύλῳ, ὡς προεθέσπισας, Ἀββακοῦμ Ἰερώτατε.

Ἀναπτέρωσας τὸν νοῦν, ἐπὶ τῆς φυλακῆς σου, Πανόλβιε παρέστης, καὶ ἀπεσκόπευσας, τοῦ Κυρίου τὴν ἔλευσιν.

Μεγαλοφώνως σοφέ, ἐπὶ Θεῷ Σωτήρι, χαρήσομαι ἐβόας, καὶ εὐφρανθήσομαι, Ἀββακοῦμ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Βεβαρυμένος σειραῖς, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, ἐπὶ σὲ καταφεύγω, σώσόν με Δέσποινα, τῶν πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Ὦδὴ ς'

«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης Ἰωνάς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος, Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων».

Ἀπὸ θαιμάν, ὁ Θεὸς σαρκωθεὶς ἐπεδήμησεν, ὧς προέφης, παρ' αὐτοῦ τηλαυγῶς φωτιζόμενος, Ἀββακοῦμ τρισμάκαρ, καὶ τὸν κόσμον φωτὶ κατελάμπρυνεν.

Καταύγασον, ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε, ταῖς πρεσβείαις, , Ἀββακοῦμ τοῦ σεπτοῦ καὶ θεόφρονος, ὁ ἐμπνεύσει θεία, καταλάμπσας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν.

Ὁ φθόγγος σου, καὶ ῥημάτων τῶν θείων ἡ δύναμις, θεηγόρε, διελήλυθε πάντα τὰ πέρατα, τὴν τοῦ Λόγου θείαν, παρουσίαν ἡμῖν προθεσπίζοντα.

Θεοτοκίον

Ἐπάρχοντα, τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον, καὶ ἀνάρχως, τῷ Τεκόντι σαφῶς συννοούμενον, ἐπ' ἐσχάτων σάρκα, γεγονότα Παρθένε γεγέννηκας.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης Ἰωνάς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος, Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ταχὸ προκατάλαβε

Ὡς ἵππους ἐώρακας τοὺς ἱεροὺς Μαθητάς, θαλάσσας ταράσσοντας, τῆς ἀγνωσίας σαφῶς, καὶ πλάνην βυθίζοντας, δόγμασιν εὐσεβείας, Ἀββακοῦμ θεηγόρε, ὅθεν σε ὡς Προφήτην, ἀληθῆ εὐφημοῦμεν, αἰτούμενοι τοῦ πρεσβεύειν ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἀββακοῦμ.

Στίχοι

- Τάττει Θεὸς σοὶ τοὺς πόδας τεθηκότι,
- Εἷς συντέλειαν Ἀββακοῦμ, καθὼς ἔφης.
- Δευτερὴ Ἀββακοῦμ ἀνεβήσατο εἷς Θεοῦ ἄστου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καὶ ἐρημιτῶν, Ἰωάννου, Ἡρακλαίμονος, Ἀνδρέου καὶ Θεοφίλου.

Στίχοι

- Ἄνδρῶν τετρακτὺς εἰς ἄλυπον χωρίον,

- Ἐκ θλίψεως γέμοντος ἦλθε χωρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μυρόπης.

Στίχοι

- Ὅντως μύρον πέφηνε Χριστῷ Μυρόπη,
- Σῶμα προσδοῦσα διὰ τοῦτον βασάνοις.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Φιλεώτου ἀσκήσαντος ἐν ἔτει 1060.

Ἡ ἅγια Μυρόπη ἐν τῇ φυλακῇ τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος Ἄβιβος ὁ νέος ἐν πυρὶ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'

«Ἀβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλώνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, ἐν ὕμνοις κραυγάζοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Μεμνημένος σοφέ, τὴν ὑπὲρ λόγον γνῶσιν, καὶ προφητείας τὴν πολύφωτον, λαμπάδα κραυγάζεις νῦν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μαρμαρυγῆς τριλαμπούς, καὶ ἀνεκφράστου δόξης, τὴν μετουσίαν σοὶ δεδώρηται, Θεὸς ὃν ἐδόξασας, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Ἐν γενεαῖς γενεῶν, Μήτηρ Παρθένος ὄφθης, εὐλογημένη ὑπὲρ ἔννοιαν, τὸν Λόγον κυήσασα, σεσαρκωμένον Θεόν, ὑπερφυῶς Παρθένε.

Ὦδὴ η'

«Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε τὸ φῶς, καὶ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν ἐφώτισε, καὶ ζωὴν αἰώνιον τῷ κόσμῳ ἐδώρησατο, ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Λελαμπρυσμένος τῷ φωτί, τῷ τρισηλίῳ ἠξιώθης Πανόλβιε, θείων καὶ ὑπερφυῶν θαυμάτων, κοαυγάζων, Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πίνων χειμάρρουν τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς ἀύλου θεωρίας πληρούμενος, δόξης τε προφητικῆς, καὶ προεδρίας μετέχων, χαίρων ἀνυμνεῖς, τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῆς ἐνθέου καὶ σεπτῆς, τῆς τοῦ Προφήτου Ἀββακοῦμ ὠραιότητος! οὗτος γάρ, Ἀγγελικαῖς, συγχορεύων δυνάμεσι, χαίρων ἀνυμνεῖ, τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μήτηρ ἐδείχθης ἀληθῶς, τοῦ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀνατείλαντος, μόνη γὰρ ἀξιοτέρα, γεγένησαι τῶν ἀσωμάτων Νοῶν, εὐλογημένη ἀγνή Παρθένε.

Ὁ Εἰρμὸς

«Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσα κτίσις εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε τὸ φῶς, καὶ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν ἐφώτισε, καὶ ζωὴν αἰώνιον τῷ κόσμῳ ἐδώρησατο, ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὦδὴ θ'

«Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προῆλθε, σαρκοφόρος ὡς ὄφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν».

Ἀστράπτει ἡ μνήμη σου Προφήτα, λαμπρὰν ἀποπέμπουσα τὴν αἴγλην, τῆς σῆς θεηγορίας, καὶ τῆς σῆς

μυσταγωγίας καὶ προφητείας, τοῖς σὲ τιμῶσιν, Ἀββακοῦμ μακαριώτατε.

Κηρύξας τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ τούτου προειπῶν τὴν παρουσίαν, ἐξ ἁγίας Παρθένου, προφανῶς γεγενημένην καὶ δεδειγμένην, βλέπων εὐφραίνου, Ἀββακοῦμ μακαριώτατε.

Ἀγάλλονται πάντες οἱ Προφῆται, ἐπὶ τῇ σὴ χαρμοσύνῳ ἡμέρα, γεγηθότες θεόφρον, τῆς χαρᾶς σοὶ κοινωνοῦντες καὶ θείας δόξης, οἷς συμπρεσβεύων, τοὺς ὑμνούντάς σε περίσωζε.

Θεοτοκίον

Ῥανίσιν Ἄγνη τῶν οἰκτιρμῶν σου, ψυχῆς μου ἀπόπλυνον τὸν ῥύπον, καὶ κρουνούς μοι δακρύων ἀναβλύζειν, ἀενάως ποιήσον Κόρη, τὰς τῶν παθῶν μου, ἀναβλύσεις ἀναστέλλουσα.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προῆλθε, σαρκοφόρος ὡς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν».

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.